

Q i t t e r ä r T i d u n g.

N:o 84.

Fördagen den 19 October.

1839

Örnen och Linnæa

I furukrona, som bland molnen gungar
Mögt öfver skogig hed, ett örnbö låg;
Inom dess risborg bodde ättens ungar
Och modren sjelf med blodig herrskarhåg

*Wid furans fot den milda sommarslägten
Framlockat skogens blyga tärnor; der
Stod i ett kärt förbund Linnau-slägten
Med arm vid arm och kind vid kind, sd*

Kring trädets stam, som sköt så hög från jorden,
Stod systerringen i en knuten krans;
Liksom de lättu tärnor uti norden
Kringväsva majstång i midsommardans. . .

”O! hvilka ångor! som jag smärtsamt röner” —
Örnmodren knotar — ”Stäm din andedrägt,
Du stoftets barn! ty Kungsörns borna söner
Behagar ej din veka blomsterflägt.

Min unga ätt vill jag till strider öfva,
Dem fröjda skall det höga härnadstår,
Ej må din doft de ungas arflust döfva,
Din veka själ blott andas fridsam håg." —

"O, örnl!" — Linnæa bad från såradt hjerta —
"Stänk ej med bloddagg, då du rof förtär;
De ljumma droppar väcka qvalfull smärtा,
Vår kalk de fläcka, som var nyss så skär.

Håll! — bloden, som har våra skullror slutit
I stelnad famn, den var vår fosterväns,
Den unga dusvans, af hvars smek vi njutit
Och af dess oskuld — o! den bloden bräns,

Wår broder var den, ty den bittra smärta
Bevittnar det och branden i vår själ,
O, tagen bröder, dusvor! af vårt hjerta,
O, tagen systrar, blommor dess farvä! —

I röda vågor qväfas blomsterlifven,
Hos skogens foglar blifver sången matt,
Af sorg förstummad; nu blott hördes kisven
Bland örnenas ungar om den vunna skatt.

— Nej blomsterdöft för örnens grymma ätter
Och blod uti Linnaeus milda barm
Är som en värvind öfver höstens slätter,
Är som ett mordgevär på Fröjas arm. —

*Se! — nästa sommar kom — kring furubrädde
Ur blodgödd mö ny blomsterätt stod skär,
Och duvor smektes, — dd var örne-redden
Förrödd Lina'se, och ingen nu fanns der.*

Till Herrar Litteratorer.

Erdje artikeln.

I twenne föregående uppsatser har jag tagit mig frihet framställa, förslagvis, bildandet af en fosterländsk litterär förening, utan att genom några detaljer närmare fixera den; uti denna artikel wll jag försöka, att, efter förmåga, afhjälpa denne brist, öfvertygad likväl att tiden dertill först nu är inne, sedan man erfärit att sjelfwa ston-tanken äger sympathier.)

Hwifta?

Hvilkas må alla de, som med värma omfatta tanken på en förening, önska och innerligt önska se antekna sig som medlemmar? — "Alla"! — Huru, således icke blott de yngre, utan även de äldre och yngste, till och med de illitterate? — "Wiserligen, alla!" — På hvad sätt försvara det? — "Med om mig tilläts, en stor prosaism, neml. med Kongl. Majts

^{*)} Ned. gillar icke i allt dena snällrika uppsats, men afbildar slutet deraf och märkande Olof Fryxells om samma ämne, innan den framställer sina betänkligheter. Ned.

nödiga stråförfattning af anno * — — lyfter dig höra des historiā? — Nej, men om alla teckna sig, eller så teckna sig, hvarthän tar då föreningens litterāra anda och syfte vägen; upphäfwas de icke då, just af sjelfwa medlemmarnas context? — "Alldeles icke, tweroml om du ej will höra stråförfattningens bedräfsliga inflytande på landets näringar, så låtom oss kasta en blick på den inflytande, som de litterāra coterier: nos fråand a haft på den sköna konsten.

Skaldekonsten har i Sverige haft en ganska lång barna: älter. Wår gamla, medeltids och nyare historia är full af des vagg:sänger. Nörige oberäknad, kunna vi nästan säga att Sverige är poëstiens yngsta land uti Europa. Det var egen: tigen Gustaf den tredje, som först utvto och, så att säga, sjelfständiggiordé des ut si da, eller åtminstone lade grunden dertill. Hans ljusa blick insåg des kungliga börd, i vår egen och verldens häsder och han fäste purpurn på des skuldra. Det lojal a folket förstod och erkände denna handling. Skaldekonsten blef för första gången, sedan sekler, en allmän kraft hos os, nu en kraft subordinerande — gubbarne och syssländne i de frans:swenska realisternas salonger. Andan war icke utan fina stråband. Phosphoristerna öfverdrogo sedan med uppsöstrande omhugsan poëstiens innan si da. Deras warma, ungdomliga blick insåg des philosophiska börd uti tider: nas annaler och de fäste metandets lager i des lockar. Det tänkande folket förstod och erkände denna handling. Skaldekonsten blef för andra gången, sedan sekler, en allmän kraft, men en kraft subordinerande — unglingarnes nebula och syssländne i de tyft:swenska idealisternas studerkamrar. Undan blef ej heller här utan fina stråband. De polemiska för: hållanderne, emellan hāda inkarnationerna, som icke förstodo hvarandra, röra os nu merq ganska föga, men de utvecklade med synnerlig brämåga des sāa stråtendenser, som sedermora, un: der det de med ena handen endast tvycktes arbeta för upprät: standet af throner för sina egna koryfēer, med den andra dock gräfsde der bredvid famnsdiupa — grafwar. De throner, som först störtade wore Sw. Akademien. Hwad som i grafvens diup för sig gick, vet ingen: tyftnaden står med sängta wingar deröfwer. Den Akademien, såsom en offentligt sanctionerad anstalt ägde inom sig frö till pāntföddelse. Den som väl: tade stenen af grafven uppfödz och huru? Förlärad. En mildt pa:ziv genius tyckes för nävarande hūla deröfwer. Den står icke som fördom klädd i stridens harnest utan i fridens toga.

* Sympathier? ja den äger det! Eos, Dagligt Allehanda och åtmenste vāsta Norskaförening är hāva recommendérat föreningen. Personligen har förf. dessutom erfart att en icke så ringa numerär af dem, som utgöra "de diupa lederna," af den läsande publiken, omfatta och möse den med mera värme än der, hvarmed de nu vanligast brukta mottaga bokhandelns poëtiska förfästter. Sådana sympathier är glädjande, emedan de bewijs att nationen ånnu bewarar en sann känsla af ett fosterlandskt poëtisif. Tegman gör mera flyga, lik summet, ofwan på wāgorna, än — ut i dem. Wiserligen har ånnu blott en litteratur tecknat sig, men flere skola helt wiht warda kommande, enar här hvars och ens intresse allvarligen predikar för saken. Och förf. anar att den tid ej kan vara långt ifläggen, då förbunder, ordnadt och omfattadt af utvecklade litterāra sympathier, salt, med frist lit, verka till upprättandet af Sveriges, icke fallna, men försvallade, sköna litteratur.

Den hwarken mot eller medverkar någon åsigt, någon organ. Den lever alla individualiter af andrum, till fri utveckling. Icke i något afseende söker den göra sig gällande, inom personligheteras gebit; förmenande ingen författare sjelfständighetens förfästslorått det absoluta veto, till sin egen anda och karakter. Hjertats sāe simile, originaliteteten, äger obehindrad rättighet till sjelfbestämning. Skaldekonsten har, om den så behagar, till och med att glädja sig af ett wiht kungligt hägn (som eljest missicke existerar) genom Akademien högtidsdagar; hvilka åtmistone alltid skänka en slags illusorisk glans, en slags brilljant parad-kostym af den färtiga, irrande swenska sångmön, nyttig för henne, till det minsta, hos den del af publiken, som äger hela sin bättre och ädlare till: varo i ytan, och betraktar alla de stora, heliga inre lits:funktionerna, endast såsom något som tillhör romanerna. Dā sångmön offentligt erkännes, om också blott för spns skull, af hōga wederbörande, så arser sig åtmen denna superficiella publik skyldig att erkänna henne. Det hör till en fallen aristokratis anda. I denna ställning intar Sw. Akademien otvivelaktigt nu mera en längt bättre, en längt ädlare och fördel: aktigare plats, än hvad den någonsin förr gjort — n. b. relativt till ändamålet för sin tillvaro. Uplöst såsom en cirkel, derinom någras öfvertrygelser bearbetade med egen diktatorkraft magt utan rämnaren för sin litterära existens, står och beskr den nu såsom en, öfver alla ställningar och förhållanden upp: höjd, af spiran skyddad, lugn corporation, inom Konstens lan: damären: aktningsvärd, mera än förrut, emedan den, mera än förrut, högaktar andra). Denna passiva ställning, som utgö: r fysiognomien af des återuppständelse, följden af des tyft in: nom sig försiggångna reorganisation, öfverensstämmer fullkom: ligt med des förhandvarande hōga samhälspolitiken. Allt har sin poesi åtmen stato quo.

Phosphoristernas throner föllo efter akademisternas. De smickrade sig högt med att de hātt segrande ur skolornas po:lemiska strider. Omfördigt sjelfprisande hvarandas konstte: rier, kritiska åsiktter och åtgärder, åsteriska öfvertrygelser och ber: driftter, lyfte de åtmen hvarandra till skaldekonstens prioriterade héroer och veteraner. Coteriets egendomliga stråtendenser wore de enda saliggrändne. Former, hvarur den tidsenliga första litsflägten snart hortwek, snyllde och posite af partisem: danden. Det krafdes wiha homogena anstummelser af mor: liss frändskap, och wiha öfvertydliga intellektuella twilingsdrag: allt innehårande ett hdmjukt erkännande af de äldres "vi med Guds nåde"; för att warda med en nädig blick belyst i deras tidsfrifter och upptagen såsom ett slags luxuriöst bihang uti de litterāra notabilitaternas haute volée. Detta war under: gråvande, på samma gång som upphöjande. Thronerne föllo. Wäl försöktes en reorganisation åtmen här, men skolan inne: bar ej något frö dertill. Demonstrationen fallades: U psala litteratur förening — men mislyckades, emedan den icke, såsom Akademien, kunde främträda sin personlighet, sina tankar, meningar, sentimenter och signaturer och laudet ej åg:

* Hwarzpā den ej längt sedan gaf ett mäktigt bewis, då den invalide uti sina ledar sin fördna motståndare, den nya skolans particeps. Et sā i moralist som politiskt afseende, tankwardt dräg af Akademien.

de mera ståne för ett fortsatt ockrande dermed. Werksamhet var willkoret för deß reorganisation och denna werksamhet ågde inga sympathier hos nationen. Man inbjudt wißerligen, genom ett liberalt program, alla i gemen och hweroch en i sonnerhet att, som delägare, inträda i "stugan;" men med samma framgång, som när af Nord i n inbjud till en demokratisk koalition. "Swea" fick till och med en annan stält, blef kallad "Skanda," men förlängt, förröende saknades. Instrumentet ågde strångar och tangenter, men ingen resonans-botten.

Såsom werkande krafter dro båda skolorna förbi; förbi — uti nationens bröst; förbi — såsom poetisk framtid. Man måste medge att alla missioner, som övvergå till skrä hafva en Nemesis.

Nåväl, med denne utsigt för våra ögon, med dessa tafsor för vår blick och med denne serie af mistag framför os, fulla af warning — Skola åtven vi kasta os in på samma bana, på somma åtvägar? Skola åtven vi uppresa fräsmitts standar, för att samlia ett fritidsljus coteri deromkring? Skola åtven vi börja en slags husesvin med individer, för att derefter till fannagisva: "du får komma med", "du får icke komma med" du får m. m. m.? Ah, detta egenkärlekens och egoistriets blinda riknande på knapparna ester förmågor, efter talang och snille är lika lödligt som beklagligt. Skola vi fordra wiha videtur från skolan, wiha publicistiska bedrifter, wiha tapperhetssöret, inom konfen, wihs quantitet af författarestap eller wihs qualiter? Icke! Det skulle blott åter blixta en ledträd för en ny partians att leda sig fram till en ny thron, hvarifrån den osvikligt skulle herrska, kanske med mindre djupt philosofiskt sinne, men med mera försöktande nationella presentationer och i båda fallen vara värre att lida, än hvad vi redan öfverlefvat. Nei, låtom os öppna porten, icke på glänt som St. Petrus med himlen, för att se och granska om den kommande tillhöör vår farahjord eller icke, utan på wid gastwel som det af älder heter, och som en sann liberalitet tarfwar. Offentligt rådstå wi om bildandet af föreningen, offentligt bör åtven hela deß fördrag blixta. En gång tridtes wißerligen synnerligtvått snille, dock nej — ej ett snille, utan ett snilles fröpp uti en tunna; men till konungen, som framträdde till det, erbjudande allt hvad det ville önska sig, var det snillet, som sa: "jag önskar blott att du går undan, på det att jag må få se på solen". En tanke wärdig Swenska Skaldkonsten. Ingen annan tanke. Se solen — ingen annan syn. För hinsel wike alla considerationer. Solen är koncentrationspunkten för det allmänna, det stora och offentliga lifwers veredelse och skönhet. Tunnan är coterierna.

Må tillfölje häraf icke blott de yngre, utan åtven de äldre och yngste, till och med de illitterate teckna sig: alla, om de sjelfwo wiha det.

Här jag som förening ar oglatt den gamla och nya skolan, så har jag dock ej klandrat och nedsat individerna. Deße är något annat, än de förra. En linie kan vara frodig, men samma punkter, som bildade den frodiga linjen, skulle, ställda på annat sätt, åtven kunna bilda en råt. Många af deß individer stå åtven ganska högt såsom litterärdrar. De förtjena både vår aktning och beundran. Ware de dersöre

wälkomna, såsom ledamöter. Föreningen skulle genom dem få, på en gång, ett fullvuxet allvar; ej allenast en framtida, utan åtven en historisk betydelse. Säkert är också att de, redan längt för detta, stünkt nationen mångt härligt arbete och jag skulle tro att föreningen, så för dem som för landet, blefve en macker driftkraft till erhållande af flere och nye. Att de med afseende på personlig och litterär karakter, debutom icke skulle kunna lida i något hånseende, är ju naturligt, då denna, den unga skolan, blott så tillvilda utgör en skola, som den arbetar på upphållandet af all skola; icke i någor mån tager någons öwertngelse uti anspråk, utan endast hvars och ens positiva produktioner, inom sön konst. Churn således de äldre gerna, af hvar och en med kärlek, skulle mötas på mer än halvtors vägen, fär man likväl antaga att föreningen hufwudsakligast blefve ett Marsfält för de yngre och yngste. Ned afseende härtill, anser jag mig svoldig att ånda till de yngsta, försvara integriteten af den sats, att alla är wälkomma. Skulle man likväl supponera, att den icke antages som giltig, är jag nästan förvisad om att råt mången af skräcktes att teckna sitt namn, vid ett skrank, der ingen anonymitet finnes, men der wiha föreskrifta willkor, (innebärande en slags skrämesig inquisitorisk tvångs magt mot all sann hjertats blygsamhet), twingande de som wiha teckna sig, att uti sjelfwa tecknande, framstå med icke så ringa presentationer. Första willkoret för en medlem — wore således fräckhet. Directe eller indirekte skulle man under hvarje namn då kunna tänka sig den hemliga undersökna apostolen: "Jag, med Guds nåde, riddare af det och det poemet, dubbad uti den och den tidningar och försedd med Sw. Akademiens tapperhets medalj, fär härmad åran teckna mig"; eller: "Jag författare till det och det odödliga arbetet, medarbetare i den och den förrärliga quartalskriften, publikens gunstling och i perspektif verldens första snille, fär bärme"; &c. &c. Nej, detta wore ju ganska obruttnat. Det kan aldrig tillkomma os, såsom förening, att bonprockna någons tjänste och meritförtreckning, för att sedan efter summeringen, tillfölje af valören, finna honom antaglig eller icke. Os kan icke tillmätas, rätt, af tolerans och humankit, om wi wid sjelfwa portgången till föreningens anställa en slags veremotorisk waktmästare, som berättigas att med oförskämd granskning döda eller skrä ett ädel sinnen, ett rent hjertas, en poetisk naturs ungdomslige sanna blygsamhet. Vi bör högakta alla fibrer uti menniskokarakteren, än mera, föreningen bör harmoniera med dem alla. Hvarje karakter bör klart inse att den, med aktning för sig sjelf, kan bestå och utveckla sig, och att just detta är det helslåt, såväl ändamål, som eget bestånd. Hvarje natur bör ha sitt rum: femtio rum, det wore en wacker värning, och hundrade wore en ånda wackrare; ett pantheon för de lesivande, eller huru? Alla, som wiha, må dersöre teckna sig: åtven illitterate: ty hvarföre sätta en gräns för nationens wänstap för litteraturen, om den äger någon? Hvarföre saga till publiken: "hit till dörrarne fär du komma, men ej längre"; Vi är ju ingen frimurarloge, hvarföre då ej öppna dörrarne? Det är ju egentligen från den illitterata verlden, som herrar författare länat sina tafsor, hvarför då ej högakta sjelfwa originaleterna? ännu mer, det är ju icke för oss, det är för dem wi arbeta, wi dikta, näväll i närmare de stå os eller wi i stå dem desto bättre. Hwem will tänka sig en skald, utan publik, det är ju en sygg tank? Båda påkalla och behöfva hvarandra. Folket will se sitt intre i sön dikts förklarat. Skalders

na vilja se sanningar, verkliga till inspektionerna uti sina uppenbarelser. Hvarföre då följa dem åt, när de egentligen tillhöra hvarandra, återgivande samma sak, eburu med olika intellektuell gradering? Nej lärom allt, som vilja, teknas ig. Frihet i anda, frihet i detaljer. Skulle åtven hela svenska folket vilja teknas sig, såsom dels arbetande och dels hedersledamöter, det wore, i sanning! det vackraste verldshistorista bewis på en storst, adel ande i Norden, på Sveriges kulturhistoriska betydelse, på litteraturens seger öfwer en nioig natur, öfwer ett flegmatiskt, men rent och öppet, folksynt. Allmänlighet och offentlighet är mitt votum, och det är helt och hållt tidens och willkoret — för förbundets möjlighet. Må alla åga rätt att teknas sig, utan considerationer. Vi hafwa tillräckligt ändå deraf. Men om Sverige är considerationernas land, shall det väl icke alltid förblifwa det. Läten åtminstone öf undvika denna tanke. Läten os förföka bryta en ny väg. Åtven deri läge en vis patriotism — wärdig litteratorer. Allal derigenom öppnades, är efter år, sändigt nya källor, till en ewig påmfödelse för föreningen, derigenom skulle hvarje des fiber, hvarje des äder årligen genombrängas af ny ungdomslighet. Men, finge den ungdom nerifrån, skulle den också åga vishet upp i fråan. Hvarje känsla i hjertat hade sin tanke i hufvudet. Hvarje passion uti hufvudet ägde ett motsatt lugn i hinnet. emot det wärande slägrets hopp och drömmar, ägde den att ståla det bortigande slägrets minnen och erfarenhet. Englingarna skulle se sin egen framtid, i gubbarne och gubbarne respektera sin egen ungdom uti Englingarne. Föreningen skulle uppväxa såsom en, icke mera till sic ire, än till sna alla delar, af en frist nationlig känsla, besjälad, fri magt — med sinne för allt; uppväxa såsom en helgjuten personlighet, med consequent fosterlände ända och med hjerta för alla. Det behöfande förblifwa helt i sna minsta delar, med inneboende correctif mot alla framtidens och o m, som möjligstvis, lika lysten, skulle vilja wanställa des organism.

Skaldekosten bearbetar för närvärande sin tredje infarktion. Det var icke någon af de äldre skolorna, som gick med seger ur realismens och idealismens krider — det var Skaldekonsten sjelf. En allmän anda börjar inse att den icke, i tidehvarfvens urkunder, blott haft rodokans natur, utan varit en på menniskoslägten betydelsefullt verkande högre kraft. Den vill återtaga deuina ställning. Det var hufwets salonglis eller rättare des diplomatik, som förmåndade den till en brokig lindansare, på enervoade generationers — Pratmusklar, för att, under det att de frattade åt den mest findistillerade åstetiks carikerande finter, så på egen hand, fullkomligt oberoende, handla som den ville. Det var politiken — som depraverade poesiens ursprungliga anda. Politiken shall också återupprätta den, eburu icke den gamla, utan den nya tiden, den som kommer från väster och går till öster och som uti hela Europa dagligen, allt mer och mer, gör sig gällande, i nationernas hjertan och folkens sinnen. Denna politik shall åter göra Skaldekosten till verkande och känslakraft. Föreande till fullkomlig harmoni realitet och idealitet shall den, hos os, blifäva för tredje gången en allmän kraft, men en kraft — icke subordinerande gubbar eller ynglingar, utan subordinerande manliga sinnes varma och sublima, medborgerliga sensationer. Icke salongen, icke heller studentkammaren shall vara des fält, utan nationen och naturen. Den vill upphåwande af alla skräband, erkännande af frihet. Den vill icke hafwa purpurns, utan folkers confession.

Sålunda sträcker Skaldekosten armarna mot vår tid. Ett förbund fritt från alla considerationer wore endast wärdigt och mögt att emottaga den; ett förbund, der ingen utesluts, alla välkomnade upptages; ett förbund, som wore hela fäderlandets.

(Forts. n. g.)

Litteratur.

Guerikes Handbok i Kyrkohistorien. Efter tredie upplagan öfversatt af C. J. Lönström, Theol. Cand. 1 Häft. 1. 8:o co. Det hela blir 6 H.

Originalets stora värde är allmänt erkändt. Det enda talen man haft att anföra deremot, ensidig pietism länder verket så till vida till förtienst, att allt är skrifvet ur författarens hjerra och innersta öfvertrygelse, ur en fast princip, som icke är någon subjectiv, utan wär kyrkas egen litsgrund. Det finnes intet omdöme i denna verld, som icke på det nogaste sammahänger med denna inre objectivitet. — En litsligare och genuinare lasta af Luthers och Reformationens Historia än i 4 H. finnes, har Met. ej läst, tv Luthers egna kärnord åro öfverallt i noter till bekräftelse citirade. —

Guerike är Professor i Halle, föddes 1803 i Wettin, var son af superintendenten i Halle, fick sin Theologiska bildning 1821—24 i Halle under Wegscheider, Gesenius, Niemeyer, Bater, Knapp och Thilo, utan att sluta sig till dehas åsätter. Neanders och allt mera Lutheriska Kyrkans Symboler blefwo hans ålsklingar. En frukt af widsträcka studier är hans första arbete De schola, quæ Alexандrie floruit eate, chetica 2 D. Halle 1824—25, hvarigenom han blef Phil. Doctor och Theol. Licentiat. Han blef genom deha studier ej blind för Alexandrinernas rationalism. Sedan földe "Beiträge zur Hist. krit. Einleitung ins N. T. 2 afdeln 1828 — 31 mot Wettestars Kritik. 1829 blef han E. O. Professor i Halle, der han dock befann sig isolerad med sin Supernaturalism. Förbittringen i Halle stegrades mot honom 1830, då man tillsfref honom Gerlachs uppsats "über Hallischen Nationalismus" i "Evangel. Kirchenzeitung". Kort förrut hade han blifvit förfändare för Halleska missionsföreningen, och samtidigt dog hans första maka, vid hvars dödbådd man bad och sjöng. Detta begabbades i flugskrifter. Han tog snart parti för Lutheranerna i Schlesien, som stredo mot den Preussiska unionen och agendan 1833, tryckte i sin och Scheibels "Theologische Bedenken" Tr. 1834 en uppsats till deras fördel, men fick, då han ej ville asta från deras förfvar, af Preussiska regeringen cabineets ordres Jan. 1835, att ej mer få hålla föreläsningar och mista sitt embete. Se hans skrift "Einige Urkunden betreffend die Geschichte der lutherischen Gemeinde in und um Halle und ihres Pastors Dr. G. Lpz. 1835. — Lutheriska församlingen walde honom nu efter flera underhandlingar med förelsen till sin pastor, wigdes i Leipzig af Scheibel och reste omkring som prest i Halle, Berlin, Naumburg m. fl., till detta påftiden 1838 blef honom förbjudet. Hans uppersta arbete är hans" Handbuch der Kirchengeschichte 2 V. Halle 1833. 3 uppl. 1838; dernäst hans nyh utgifsna "Symbolik". Nedan 1827 föref han "Hermann Franche".

Tryckfel i N:o 82 af EOS.

3 sp. 27. r. n. hvarom vittnar flyttas opp till raden olvanföre framför det. 4 sp. vela l. velat. till l. tills — Leibniz l. Leibnitz — 5 sp. ej gammalt l. af gammalt.

Gefle, hos A. P. Landin. 1839.